

Дім

Марина Забуранна

Мені сім. У бабусі в селі тихо, смачно і затишно. Дід то без кінця майструє, то лагодить віз, то ремонтує кладку над річкою, а часом до нього приходять люди, щоб замовити стільці або столи, яких він виготовив за все життя сотні, бо був знаним у цій місцевості теслею ще змолodu. Дід знає все про дерева й деревину. Я біжу за ним і, роззявивши рота, дивлюся, як він старанно й прискіпливо обмацує кожную дощечку. Коли виросту, буду сильним і розумним, як дід.

Бабуся вже напекла пирогів із яблуками. Щороку повніе садок антонівкою, грушками-дюшесками, каплатими сливами, вишнями й порічками, і здалеку він здається барвистою вишиванкою. А над садком видніється лелече гніздо. Клекочуть собі...

Вечоріє. Мені в долині, в кукурудзинні, чутно, як кумкають жаби, мов хочуть докричатися до усенького всесвіту.

Біжу до бабусі тією стежкою, яка одним кінцем чує, як карасі хлюпочуться у ставку, а другим – як вони смажаться, й одразу хапаю чашку молока і ще гарячий пиріг із великої розмальованої миски, всідаюся край столу і їм.

Бабуся зморена, але така ніжна й замріяна, сідає біля мене, гладить мої солом'яні кучері і наспівує щось про дітей, про хустку тернову, про місяць на небі. І місяць, наче на її голос, лагідно впливає. Дід ще розкаже про гусей-лебедів, і в хаті пануватиме тиша аж до ранку.

Мені десять. У бабусі так само тихо, смачно й затишно. Я називаю це – дім. Я називаю це – Україна.

Мені сімнадцять. І я ще не знаю, що зовсім скоро захищатиму свій дім, захищатиму свій Всесвіт.